

Admiral je zmignil z ramami.

»Vi sanjarite, ubogi mladi prijatelj! Toda obračam se sedaj do verskih čustev, v katerih ste vendar bili vzgojeni: ti nesrečneži vendar žive v temni neveri in so gotovo udani najsurovejšemu malikovanju. Vi pa hočete zemski blagor teh ljudi varovati pred različnimi domišljenimi nevarnostmi in pri tem pripustiti, da se njihove duše večno pogubijo.«

Faleres je govoril rahlo, kakor sam za-se:

»Oni obožujejo kamnit kip, ki je bolj širok kakor visok, v podnožju je okrašen s skrivnostnimi, čudnimi slikami. Drugi altar stoji visoko v gorah, na tem darujejo cvetlice. Njihova vera je ganljivo preprosta: solnce in luna — nebeška soproga, njih postelja morje; njih otroci zvezde! Smrt je spanje, je konec življenja, kakor je noč konec dneva. Če je po smrti kakšno prebujenje in vstajenje? Nekateri verujejo, nekateri se ne brigajo za to.«

»Poročnik Faleres, Vaše otročarije poslušal sem že s preveliko prizanesljivostjo. Odgovorite sedaj: Da ali ne, hočete se pokoriti Vašim predstojnikom in podati natančno lego otoka?«

»Gospod admiral, čast imam položiti v Vaše roke mojo prošnjo za odpust!«

POSVETA.

Velemodri naš boter Pavliha!
Z rdečoj mareloj pod pazduhoj,
s turbanom peštrim na glavi obriti
prikobacali na teme ste Kleka,
ali — pardon, o Pavliha — Parnasa . . .
Divi se vam — literarni cigan.

ČRTICE IZ ŽIVLJENJA. ADELA.

I.

Vršila se je velika dobrodelna veselica z bazarom. Pri razprodaji so pomagale tudi pevke sodelujočega pevskega društva. Dvorana je bila natlačeno polna in zabava v najboljšem tiru.

Blizu neke gospe sta se ustavila dva gospoda. Bila sta v živem pogovoru; očitno sta imela v mislih pevke, ki so razprodajale v bazaru. Bila sta obrnjena tje. In gospa je nehote čula od njunega pogovora sledeče:

A.: Ampak tista-le v beli bluzi mi res ugaja. Tako fin obrazek ima in tako pošteno izgleda. Pa, glej, kako se elegantno in energično kreče! Zares fina punica. V to bi se človek takoj zaljubil.

B. (namrgodi obraz): Hm.

A.: Čuj, predstavi me, ti jo gotovo poznaš.

B.: Ktero? —

A.: No, ono-le v beli bluzi.

B. (z lascivnim nasmehom): Aha! Poznam, poznam. A predstaviti te ne morem.

A.: Zakaj ne?

B.: Eh, zato ne, ker je bila moja ljubica, pa me je varala, a jaz sem jo zato oklofotal. Sedaj je jezna name. Sicer pa ti je to čisto fina stvarica . . . No, o priliki se itak sam lahko prepričaš — ne stane mnogo . . .

A. (razočaran): Bah, takih sem sit do grla. —

Dotična gospa je gospoda B. poznala; poznala je tudi pevko v beli bluzi. Prvi je bil znan don Juan, a dotično dekle so imeli vsi za pošteno, in marsikak moški se je moral od nje osramočen umakniti. Dama je bila energična ženska, pa je takoj šla in poklicala tisto pevko k sebi ter ji povedala, kar je slišala, češ: Pokličite A-a na odgovor in zahtevajte zadoščenja!

Dekle pa je pričelo jokati in dami so že vstajale neprijetne sumnje. Če bi bilo res! —

Na njeno prigovarjanje pa je dekle povedalo to-le:

— A. je ničvrednej. Zadnjič, ko sem šla zvečer od pevske vaje domov, usilil se mi je za spremljevalca ter me potem na ostuden način razžali. Komaj sem se mu iztrgala iz rok. Plunila sem mu v obraz.